

Pagalba mažyliui broliukui

Liusi Styvenson Evel
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko Pietų Afrikoje.

Lašijai gimė broliukas. Jo vardas buvo Lijamas. Jis turėjo tamsius plaukus, mažutes rankutes ir pėdutes. Jis buvo toks mielas!

Tačiau šeimoje atsiradus naujam kūdikiui kartais būdavo sunku. Mama ir tėtis dabar būdavo nuolat užsiėmę. Lijamas dažnai verkdamas.

„Mama, ar gali paskaityti pasaką?“ – paklausė Lašija.

„Turiu išmaudyti Lijamą vonioje, – atsakė mama. – Galbūt gali paskaityti pasaką su Arijana.“

Lašija atsisėdo ant grindų kartu su maža sesute. Jos vartė knygos puslapius. Tačiau be mamos viskas buvo kitaip.

„Tėti, gal pažaisi su manimi?“ – paklausė Lašija.

„Prieš išeidamas į darbą turiu padėti mamai pasirūpinti kūdikiu“, – atsakė tėtis.

Lašija susiraukė. Mama ir tėtis nebeturėjo jai laiko! Jie nuolat rūpinosi Lijamu.

Netrukus tėtis išvažiavo į darbą. Mama paguldė Lijamą miegoti. Ji prisėdo prie Lašijos ir Arijanos ant sofos. Ji atrodė pavargusi.

Dabar niekas neturėjo laiko Lašijai.

„Buvome labai užsiėmę su Lijamu, – tarė mama. – Ar jautėtės šiek tiek apleistos?“

Lašija linktelėjo. Jai norėjosi verkti.

Mama apkabino Lašiją ir Arijaną.

„Lijamui dabar reikia daug pagalbos, nes jis toks mažiukas. Jis dar nieko negali daryti pats, kaip kad galite jūs.“

„Žinau“, – tarė Lašija.

„Bet jei norite, galite man padėti rūpintis Lijamu“, – šyptelėjo mama.

„Galime?“ – paklausė Lašija. Jai patiko ši idėja.

„Galiu ir aš?“ – paklausė Arijana.

„Ir tu“, – atsakė mama.

Netrukus pravirko Lijamas. Kai mama keitė jam sauskelnes, Lašija atnešė jai servetėlių.

„Ačiū“, – tarė mama.

Kitą dieną, kai Lijamą maudė vonioje, Lašija ir Arijana parinko jam švarius rūbelius.

Ant jų buvo nupiešti mieli gyvūneliai! Jos atnešė juos mamai, kad ši galėtų aprengti Lijamą.

„Ačiū“, – dėkojo mama.

Lašija ir Arijana mąstė, kaip dar galėtų padėti. Kas rytą, niekieno neprašomos, jos pasiklodavo savo lovas. O kartais jos paklodavo ir mamos bei tėčio lovą! Kai ateidavo laikas vakarieniai, jos padėdavo tėčiui virtuvėje.

„Ačiū“, – tardavo mama ir tėtis.

Lijamui pravirkus Lašija stengėsi jį nuraminti. Ji paimdavo jį ir švelniai jam kalbėdavo. Lijamas dar negalėjo padėkoti. Tačiau vieną dieną jis Lašijai plačiai nusišypsojo!

Lašija irgi nusišypsojo. Ji džiaugėsi, kad gali padėti savo broliukui, mamai ir tėčiui! ●

Kaip Lašija padėjo savo šeimai?